

L'aixecament democràtic és l'esperit d'Arenys: primer les urnes!

written by Llorenç Prats | 7 d'abril de 2017

El pluralisme parlamentari i l'administració civil són les bases institucionals de la democràcia, com a sistema polític, que fa possible, en qualsevol lloc, i allà on sigui, el dret d'autodeterminació. Aquests dos pilars del dret constitucional, molt propis del sistema tradicional català, no poden ésser **regatejats** en cap moment, si com a tal, el referèndum d'autodeterminació que es convocarà i celebrarà, ha de tenir les màximes garanties democràtiques.

Atesa la suspicàcia sobre els terminis amb efectes jurídics i els mecanismes de suspensió d'aquests que existeixen, sigui des de la perspectiva de l'Estat actuant com de l'Estat naixent, podria resultar temptador, per igual, recórrer, de manera urgent però premeditada, a la via dels decrets-llei, com instruments de poder, àmpliament **vinculants**, per dirigir determinades accions sobre la població, sigui per fer possible la celebració del referèndum d'autodeterminació o sigui per tractar d'impedir-lo.

Doncs bé, aquesta via jurídica amb un fort contingut polític, ja en la ment de molts dels actors de la present situació, confronta amb la vigent legalitat, també internacional, que permet l'exercici del dret col·lectiu fonamental d'autodeterminació, d'una manera ordenada i pacífica. Els decrets llei són medis excepcionals que s'assimilen a **imposició**, àdhuc repressió, i per això haurien de restar com instruments associats a emergències que tenen un gran consens social.

El decret llei és el desprestigi de la democràcia, ja que

confon en la divisió de poders, amb un poder legislatiu que queda subordinat, almenys durant un temps, al que digui un govern, sovint oportunista. Amb posterioritat, les cambres **convaliden**, si hi ha prou majoria, aquestes disposicions amb rang de llei, les qual ja hauran provocat els efectes buscats.

Per això, d'acord amb el que significa socialment la "revolució dels somriures", i del que es va poder viure durant les consultes populars iniciades a Arenys de Munt (2009), on tot i la modèstia de la pretensió consultiva, va suposar el noliejament d'autocars de gent forana per intentar impedir-ho; escau, de manera oberta, parlar d'aixecament democràtic per posar tantes urnes com sigui possible i, sota l'esguard d'observadors internacionals, fer-ne el recompte i fer explícits els resultats, atesa la seva naturalesa vinculant. Tot plegat en un esforç col·lectiu majúscul, de **contenció** i civisme, semblant al de "l'esperit d'Arenys".

Les forces polítiques i socials catalanes, que en un sistema representatiu, de tipus democràtic, confien en el govern, en aquest cas, han d'implicar-se molt més, i accentuar la seva posició referendària, per damunt de qualsevol altre **prioritat**, com pugui ésser el dia després del 'Sí' o el dia després del 'No'. I la veritat és que, en general, això s'està fent de manera molt clara i forta. I quasi és ben segur que tot plegat ja serà una realitat, salvant dos esculls molt importants.

El **primer**: en cap cas la prohibició per impugnació i suspensió de la convocatòria de referèndum d'autodeterminació equival a la DUI o declaració unilateral d'independència. El referèndum s'ha de fer, tant sí com no, com s'ha dit, malgrat les prohibicions, les amenaces o les deficiències democràtiques de tot tipus que pugui patir (potser menys de les que es poden suposar, a priori).

Segon: no hi ha succedanis o substituents a un referèndum d'autodeterminació, com l'assemblea de càrrecs electes o una sobirana proclamació parlamentària, si aquest no es pot

celebrar per bloqueig institucional o pressió política. El referèndum d'autodeterminació és legal internacionalment i qualsevol via possible ha d'ésser emprada per a celebrar-lo malgrat perdi, parcialment, efectivitat o consideració a l'hora de la seva homologació internacional.